Ján Čomaj

Nepotrestaná smrť

Pitevnú správu vypracovali docent MUDr. Mirko Mega, PhDr., MUDr. Anton Šoral a sanitár Ľubomír Lipte z Ústavu súdneho lekárstva 8. júla 1993. Základné údaje:

Päťdesiatdvaročná žena, výška 160 cm, váha 70 kg. Kostra stredná, svalstvo primerane vyvinuté, koža bez chorobných vyrážok... 7 cm pod krčnou jamkou, 1 cm vľavo od stredovej čiary hrudníka, bodná rana, hlboká 2,5 cm. 4 cm pod ňou podobná rana. O 6 cm doľava zárezy a 1 cm vľavo ďalšia bodná rana. Od krčnej jamky 13 cm nadol a 16 cm doprava od stredovej čiary hrudníka štvrtá bodná rana, 2 mm od nej podobná rana. V ohanbí, 4 cm od lonovej kosti, piata rana, tesne vedľa šiesta, 1 cm vpravo siedma, 2 mm vedľa ôsma, oveľa hlbšia, preniká cez brušnú stenu až do brušnej dutiny. V oblasti pohlavia výrazná deviata rana. Pri pohmate cítime tuhý predmet, postupne sa nám ukáže rúčka noža. Medzi lopatkami, 3 cm od chrbtice vľavo, hlboká rana č. 10. Pri narezaní kože na tom mieste nachádzame čepeľ s ohnutou špičkou. Je to hrot noža vrazeného zdola...

Z ohavnej vraždy je dôvodne podozrivý päťdesiatjedenročný Štefan Mlynarovič, bez pracovného pomeru. Naposledy pôsobil v knihárskej dielni tlačiarenského kombinátu Danubiaprint. Pre absencie a opitosť ho prepustili.

Dosiaľ ho osemkrát súdili, naposledy dostal za vraždu dvadsaťpäť rokov. Demokracia je však veľkorysá. Len čo vystriedala totalitu, Mlynarovičovi trest odpustila.

Pred mnohými rokmi, presne 1. júla 1975, asi o pol jedenástej večer v rodičovskom byte na Slovanskej ulici v Bratislave udrel Štefan Mlynarovič päsťou do tváre svoju známu, lebo mu nechcela byť po vôli. Božena, tak sa mladá žena volala, skríkla, chytila si poškodené oko a zviezla sa na zem. Mlynarovič nemal rád, keď ženy vykrikujú. Schmatol zo stola ťažký sklený popolník – policajti v zápisnici udávali, že mal vyše kila – a trikrát ju mocne udrel do teme-

na. V pitevni narátali tri rany na rozličných miestach, so zlomeninami lebky, vpáčením úlomkov kostí a s krvácaním pod mozgovú blanu. Božena upadla do bezvedomia, a už by jej aj tak nebolo pomoci. Mlynarovič však chcel mať istotu. Vytiahol spod Boženy plátenný pás šiat, omotal jej ho okolo krku, tuho, ako len vládal, zaviazal na dvojitý uzol, utrel si do jej šiat ruky a odišiel. Urýchlil jej skon. Prv ako umrela na niekoľkonásobné krvácanie do mozgu, udusila sa.

Štefan mal vtedy tridsaťpäť rokov. Vyrátal si, že z basy sa dostane až po šesťdesiatke. Nepríjemná perspektíva. Už asi ani na ženy nebude mať chuť. Čo s takým životom? Radšej sa v cele zmárni.

Zle rátal. Nežná revolúcia ho omilostila ešte v rozkvete.

Z väzenia ho prepustili a on sa zamestnal v knihárni bývalej tlačiarne Pravdy. Keď ho odtiaľ vyhodili, pohádal sa s matkou, u ktorej býval. Dobiedzala, aby prispieval na domácnosť, inak musí preč. Bez strechy nad hlavou nechcel zostať, božechráň! Na centrálnom trhovisku a pri kontajneroch sa už zjavovali prví bezdomovci, zle pozerať. Tak sa zoznámil s pani Irenou, osamelou ženou celkom k svetu, u ktorej býval. Onedlho, v lete 1991, sa na Studenohorskej ulici 16 ubytoval. A bolo mu fajn. Takmer celý rok.

Lenže 15. júna 1992 ráno musela ísť pani Irena do nemocnice. Hoci jej stav nebol vážny, lekári ju upozornili, že liečenie je zdĺhavé, hospitalizácia môže trvať mesiac aj viac. Keď sa so Štefanom lúčila a ustarostene mu dávala posledné rady, utešoval ju, aby nemala strach, nejako si už poradí.

Večer sa Štefan vracal z krčmy skôr ako obyčajne. Chcel v tichosti porozmýšľať, ako užiť byt a samotu. Jeden známy mu vo výčape poradil, aby si aspoň na mesiac vzal podnájomníka. Istý Juhoš hľadá izbu, zaplatí vo valutách! A bude za čo piť! To bolo lákavé.

Ako tak uvažoval, zbadal medzi panelákmi Soňu. Poznal ju. S jej rodičmi si párkrát vypil. V krčme boli častejšie ako doma a obyčajne tam vegetovali aj s malou Soňou.

Dievča sedelo na lavičke pred bytovkou a v podvečernom šere hompáľalo nohami. Nevie, čo mu to prišlo na um prisadnúť si, nikdy nebol na priesady, a tu zrazu... Pohol sa k lavičke a sadol si vedľa nej. Dali sa do reči. Sonička uja poznala, akoby nie, a keďže nemala nič na robote, kamošky ju už opustili, a domov sa jej ešte nechcelo, dala sa pozvať na maškrtu.

Mama ju ešte okolo siedmej videla sedieť pred domom. Keď ju tam o hodinu nevidela a decko by už malo večerať, poslala po ňu manžela. Ten ju však nikde v okolí nenašiel, ba ani v susednom výčape. Už sa zotmelo, keď ju išli hľadať obaja. Prešli okolie, aj blízke pohostinstvá, boli u známej Márie Kremnickej, obtelefonovali kamarátky, a keď decka do rána nebolo, oznámili vec polícii.

Nikdy sa nezistilo, kam Mlynarovič Soňu odlákal, kde ju zneuctil a zadusil. Nahé tielko zabalil do igelitových tašiek a vriec od smetí, ktoré povyberal z kontajnerov, potom ešte do kartónov, čo sa kdesi vedľa povaľovali. Objavil aj špinavý zelený lykový špagát, ktorým balík dôkladne omotal. Teraz by už naozaj nik netušil, čo sa v ňom skrýva. Z miesta činu vzal aj Soninu spodnú bielizeň a pár jej zvrškov, aby zamietol stopy.

Neforemná batožina, no pevná ako z jedného kusa, by cez deň určite vzbudila pozornosť, ale v noci sa v týchto končinách poneviera málokto. Tak ju Mlynarovič bezpečne odteperil do bytu svojej družky. Pani Irena bola predsa v nemocnici.

V byte najprv šmaril časti Soninho oblečenia do smetia. Ráno ich vyhodí do kontajnera, čo najďalej odtiaľ. Balík – múmiu – odložil do úložného priestoru gauča. Unavený po toľkej námahe – neverili by ste, aká ťažká je taká malá mŕtvolka – si spokojne ustlal.

Tak tu spával dva týždne. Ak len nebol na potulkách. Aj cez deň sa tu vyvaľoval, ak nesedel pri pive. Až si raz povedal, že pôjde na výlet.

Bolo to 1. júla 1992, náhodou práve 1. júla, sedemnásť rokov od príhody s Boženou. Ale ktože by si to pamätal, už ani Mlynarovič nie. Pozorne zamkol a kľúč v zámke pre istotu zalomil. Akurát zabudol vyniesť smeti.

Potom sa zastavil na kus reči v Stupave, večer sa pomochlil s jednou mladuchou, noc strávil s kamarátmi a ďalšiu u priateľky Anny. Kým bol preč, prišla Ireninu domácnosť, v ktorej mal práve kraľovať Štefan, vyriadiť jej dcéra. Tušila, že byt bude v dezolátnom stave a mamin druh bohviekde. Mama sa ale mala každú chvíľu vrátiť z nemocnice, nebolo pomoci. Dcéra sa však nemohla dostať do bytu. V zámke bol zalomený kľúč.

Nezostalo iné, len zavolať kľúčovú službu.

Keď so svojím chlapčekom konečne vstúpila do bytu, zarazil ju čudný puch. Pripisovala ho tomu, že v byte sa dávno nevetralo.

Majiteľka bytu na Studenohorskej ulici 16 sa vrátila z nemocnice až 5. augusta 1992. Mlynaroviča nikde nebolo. Bol tam len neznesiteľný zápach. Dobre schované a zababušené telíčko dievčaťa tam ležalo približne sedem týždňov. V horúcom lete. Už nepomohli ani igelity. Pani Irena dlho nemohla prísť na to, odkiaľ sa pach šíri.

Objav bol strašný. Pre ňu a onedlho aj pre policajtov.

Vráťme sa však do chvíle, keď Štefan uložil Soničku pod epedy do úložného priestoru gauča a jej bielizeň hodil do smetia.

Družka v nemocnici, a čo čert nechcel, jedna jeho intímna priateľka v kú-

peľoch. V podobnej situácii človeka obyčajne nič nebaví. Tak uplynuli dva týždne. Deň ako deň. Dolce far niente. Sladké ničnerobenie. Občas návšteva u sestry Gizely, najmä keď neboli peniaze. Občas pivo, to najčastejšie. Chýbali mu však príjemné chvíle s Ankou, prítulnou žienkou, ktorá ako naschvál práve teraz, keď je sám ako prst, musela byť kdesi v Tepliciach.

Čo tajiť, nebolo to bohviečo – celé týždne bez ženy. Ak len neráta to milé dievčatko, ktoré musel nakoniec odpratať. Vrieskalo, a ešte sa mu opovážilo vyhrážať. Tak vtedy – 1. júla – zablúdil do Stupavy. Posedel, popil, zabavil sa. Z krčmy vypadol až po záverečnej. V ten deň večer bola na stupavskej strelnici diskotéka. Na nej sa zabávala mladá stupavská dievčina Gizela s bratom a priateľmi. Okolo polnoci sa vybrala domov. Vtedy sa tadiaľ motal náš Štefan. Zočil pružnú ženskú siluetu. Neváhal. Potichu za ňou vykročil a na Námestí Milana Rastislava Štefánika 8, keď žena vošla cez bránu, skočil za ňou. V tmavom dvore sa Gizela márne bránila. Neznámy páchnuci chlap ju oprel o vráta, pritlačil sa na ňu celým telom a zaťal sa jej papuľou do krku. Cmúľal, cical, zubami jej roztrhol tričko, zahryzol sa jej do pŕs, až sa mu hlava zakrútila... Žena využila pravý okamih, vytrhla sa mu a ušla.

Chlap netušil, že 3. júla 1992 sa jeho priateľka Anna vrátila z liečenia a nechýbalo jej nič, iba Štefan Mlynarovič. Tak poňho ešte v ten deň poslala.

Vraveli sme, že Štefan občas navštívil sestru Gizelu. Byt mala na Bakšovej 22. Mlynaroviča ta obyčajne zahnal hlad alebo nedostatok obeživa. Cez sestru sa už pred hodným časom zoznámil s Annou Mikuličovou, s tou, čo sa práve vrátila z kúpeľov. Žila sama, ale veselo. Vedela sa zabaviť, pohostiť spoločnosť, poklebetiť so susedkami a zašpásovať so susedmi. Bola síce invalidka, ale okrem koxatrózy, na ktorú božekala, nemala chybu. Tak sa Mlynarovič veľmi skoro naučil k nej chodiť, a ona nenamietala. Naopak, rada ho prijímala. Niekedy ho zavolala čosi v byte opraviť, zväčša to bola iba zámienka, niekedy k nej prišiel aj so sestrou. Tá totiž bývala v tom istom vchode, úplná nádhera! Vtedy si obyčajne aj kúštik vypili.

V ten horúci letný deň 3. júla 1992 sa teda Anna Mikuličová vrátila z liečenia po operácii kĺbu a po susedke Gizele odkázala jej bratovi, aby sa unúval prísť, lebo má pokazený splachovač. Štefan sa práve dovliekol zo Záhoria a pozvaniu sa, samozrejme, potešil. O ničom inom nesníval, len o Ankinom teplom tele.

Bol by utekal aj hneď, odkaz dostal už predpoludním, ale návštevu odložil na popoludnie, musel sa trochu prebrať, po včerajšku mu bolo nanič.

Mohlo byť už asi sedem hodín večer, keď zastal pred domom. Zistil, že je akýsi rozochvený. Čo sa trasieš, mamľas nadržaný! povedal si v duchu.

Irena je v nemocnici, tak si budeš môcť s Ankou zašpásovať, dokedy budeš chcieť.

Po ceste kúpil rum a pivo, hoci vedel, že aj Anna niečo nachystá. Pozvem aj sestru, pomyslel si a vybral sa najprv za ňou. Vedno prišli k Mikuličovej. Ani pred sestrou netajil, že sa na Anku teší. Pár týždňov ju nevidel, potvoru.

Pani domu načala fľašu rumu, čo mala nachystanú v chladničke, a naliala pivo. Vedela, čo má Štefan rád.

Hovorili o všeličom, ako to už býva. Mikuličová sa predovšetkým pochválila, že operácia, ktorú absolvovala ešte pred liečením, dopadla dobre. V kúpeľoch jej pomohli priam zázračne. A keď absolvuje rehabilitácie, bude môcť chodiť bez francúzskej barly, už to v Tepliciach skúšala, a išlo to.

O pol deviatej, keď fľašu dopili, Mlynarovičova sestra odišla, v televízii vraj dávajú film, ktorý by rada pozerala... Nemala ani poňatia, čo v televízii ide, no videla na tých dvoch, že chcú byť sami, nie je predsa včerajšia. To, že brat žije s Irenou, ju vôbec netrápilo. Niekde musel zložiť hlavu, keď ho mama doma nechcela. Čo tam po Irene! Anička je fešnejšia baba, starostlivejšia, a keď môže teraz chodiť, hoci aj o palici, bude sa vedieť o Štefana lepšie postarať. Dokonca budú takto bývať spolu v jednom dome a brata môže mať na očiach. Lepšiu budúcnosť pre toho oplana si nevedela predstaviť.

Mlynarovič otvoril buteľku, ktorú doniesol, pozbieral zo stola a zo zeme zo desať fliaš od piva a poukladal ich do tašky. Ráno, kým bude Anka ešte spať, skočí do obchodu a za peniaze za fľaše kúpi dajaké raňajky. Nazrel do chladničky a s potešením zistil, že pár pív ešte zostalo. Ponalieval.

Nasledujúci priebeh večera a noci možno rekonštruovať len podľa stôp, ktoré milenci po sebe zanechali. A, pravdaže, podľa pitevného nálezu. Priebody pľúc, brucha, ľavej komory srdca a genitálií. Tam Štefan nôž nechal. Policajti mohli s absolútnou istotou konštatovať, že to bol on. Jednoznačne. Všade naokolo, ešte aj na rúčke noža, ktorý vytiahli z útrob obete, boli odtlačky prstov, zhodné s archivovanými daktyloskopickými stopami vraha, čo pred sedemnástimi rokmi ubil na smrť a zaškrtil svoju priateľku Boženu, dostal za vraždu dvadsaťpäť rokov, a vlani ho prepustili na slobodu. Štefan Mlynarovič.

Keď Mlynarovičova sestra spoločnosť opustila, tí dvaja pili ďalej. Zdolali druhú fľašu rumu a niekoľko pív. Milovali sa. Vraj ho Anka urazila, povedal Mlynarovič, keď po týždňoch zapierania čosi pripustil. Nahádzal na ňu posteľnú bielizeň, kopec rozličného šatstva a odišiel z domu.

Niekoľko dní sa potuloval po meste a okolitých lesoch. Keď sa mu peniaze minuli, vyraboval jednu chatku, aby sa najedol. Potom si uvedomil, že ak neujde, trest ho neminie. Zanechal za sebou, opitá hlava, priveľa stôp!

Na druhý deň, 8. júla 1992, ho zadržali na hraničnom priechode Petržalka – Berg.

Sestra si ráno po návšteve u Hanky povedala, nech sa vyspia, a zazvonila u susedy až pred obedom. Keď jej nik neotváral, pomyslela si, že Anna išla na nákup, alebo sa brat u nej zdržal do rána a už niekde sedia pri pive.

Suseda však neotvorila ani večer. Nedvíhala telefón. Neohlásila sa ani na ďalší deň. Sestru pochytila hrozná predstava. Nevedela, čo robiť. Nechcela brata namočiť do nejakej šlamastiky, ale čo ak ide o život? To si nemohla vziať na svedomie! Keď sa Anka neozývala ani na tretí deň, 7. júla, a brata takisto nebolo, zavolala do jej bytu políciu.

Hliadka mala problém dostať sa ta. Ani planžeta im nepomohla. V zámke bol zalomený kľúč. Dvere nakoniec vylomili. Pohľad na posteľ po odstránení vankúšov bol otrasný.

Pri prvom výsluchu Mlynarovič zapieral všetko. Malú Soňu, Gizelu zo Stupavy aj vraždu Anny Mikuličovej. Svedok Bertók vypovedal, že v inkriminovanom čase videl Mlynaroviča so Soňou. V ktorý deň, to si už presne nespomína, no bolo to podvečer. A zodpovedne tvrdil, že ju Mlynarovič pozná. Niekoľkokrát ich videl spolu.

Svedkyňa Olívia Paulovičová vypovedala, že Mlynarovič sa so Soňou často rozprával na dvore alebo v parku. Soňa ho dokonca volala jeho prezývkou Džony. Raz celkom zreteľne počula, ako Mlynarovič Soničke sľubuje, že jej kúpi svetrík. Nijakú Soňu jakživ nepoznal, zanovito tvrdil vypočúvaný. Môže to byť jedno z detí, ktorým rozdáva cukríky, keď šantia po dvore. A keď mu nedajú pokoj, sľúbi im aj kolobežku alebo svetrík, to je jedno, len nech si idú po svojom. Ak majú vyšetrovatelia na mysli dievča, čo chodieva s rodičmi do krčmy, tak vie, o koho ide, ale tú malú slečinku už dávno nestretol.

Vyšetrovatelia ho upozornili na zhodný prvok dvoch vrážd: po zavraždení Anny Mikuličovej nechal v jej dverách zalomený kľúč. Aj v družkinom byte, kde ukryl malú Soňu, bol v zámke zalomený kľúč. Od Mikuličovej bytu nemal zrejme nik iný kľúč, aspoň sa to nezistilo. A v prípade bytu pani Ireny mali s istotou kľúč len traja – majiteľka bytu, jej dcéra a on.

No a čo? rozčúlil sa Mlynarovič. V čase, keď bola jeho družka Irena v nemocnici, prenajal byt jednému Srbovi, ktorý ho potreboval na stretnutia so ženami, to vie v okolí každý. Juhoš za byt dobre zaplatil, prečo by si mal od neho pýtať kľúče späť? A tvrdenie, že v oboch bytoch, v ktorých sa našli zavraždené telá, bol v zámke zalomený kľúč, hádam nemyslia vážne. Každý druhý-

-tretí deň sa na Slovensku stane vražda, prečo akurát tieto dve spájajú dovedna? Stali sa v rozdielnom čase, na rozličných miestach, aj motívy sú celkom jasne iné, aj obete boli celkom odlišné, jedno decko, jedna dospelá žena v rokoch, panebože, aký tu môže byť súvis? rozhorčene sa bránil podozrivý. Denne sa v Bratislave zalomí v zámke niekoľko kľúčov. Denne, a nie za mesiac! vykríkol.

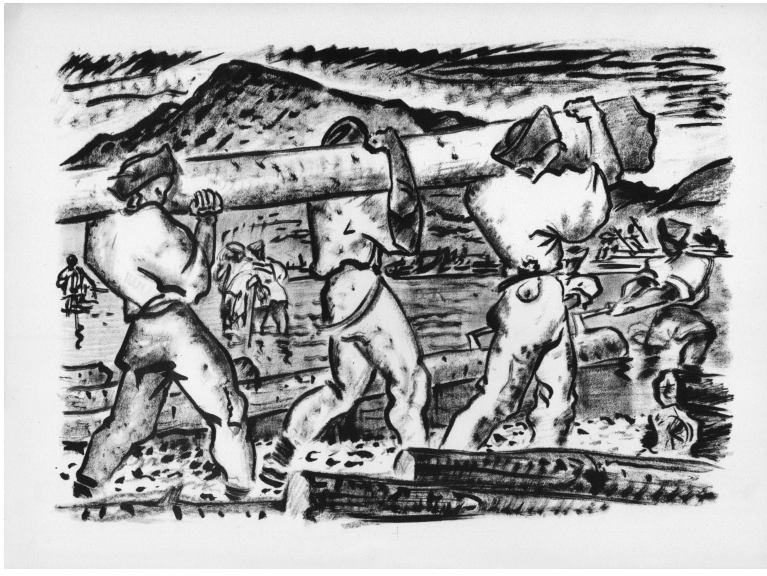

Martin Benka: Pri pltníkoch, štetec a tuš, 1936 – 1937

Chceli od neho meno toho Juhoslovana, ktorému byt, mimochodom, cudzí, prenajal.

„Ja som sa ho na meno nepýtal. Platil, a hotovo! Nemienil som ho predsa ohlásiť na úradoch. Ešte by priateľka platila zaňho dane!“

„A kde sa teraz ten človek nachádza?“ pýtali sa Mlynaroviča.

„To sa mňa pýtate? Ja mám vedieť, kde sa skrýva? Zabil nejaké decko, a ja mám vedieť, kde sa skrýva? Zdrhol! Vy by ste nezdrhli?“

Laboratóriá predložili vyšetrovateľom a súdu ďalšie, na prvý pohľad nezvratné dôkazy. Ani tie Mlynaroviča neumlčali. Na slipoch obžalovaného, ktoré našli v byte jeho družky Ireny ešte neoprané, sa našli stopy krvi. Krvný faktor a iné špecifiká sa už nedali zistiť, testy DNA sa ešte nerobili. Konštatovala sa len skupina A, takú mala poškodená. Rovnaké krvné fľaky sa neskôr našli

na jej spodnej bielizni. Mlynarovič odpovedal stroho: Aj on má krvnú skupinu A. Na Soninom tričku sa zjavilo osem úlomkov vlasov. Jeden bol neupotrebiteľný, štyri patrili obeti, tri Mlynarovičovi. Na nohavičkách bol zistený jeden vlas, identifikovaný ako vlas obžalovaného. Mlynarovič odpovedal chladne a vecne: Časti odevu sa našli v igelitových taškách, ktoré v domácnosti opakovane používali na vynášanie odpadu, a tak sa do nich dostali aj jeho vlasy. Nebolo veci, na ktorú by okamžite nemal odpoveď. Dokonca akoby mu po nich stúpalo sebavedomie.

Výsluchy majú priveľa strán, aj ich stručný obsah by bol únavný. Mlynarovič sa jednoducho vždy vedel vynájsť a spochybniť závery laboratórií, znalcov i vyšetrovateľov. Poľahky sa mu podarilo vyvrátiť aj skutočnosť, že 2. júla 1992 pred polnocou napadol v jednom stupavskom dvore mladú Gizelu. Nielenže ju údajne nikdy nevidel, mal dokonca svedkov, že si v ten deň zabudol vziať zubnú protézu, čím by jej teda narobil tie cucfleky, ak zubov nemá?! Kombinačkami? Okrem toho u jedného zo svedkov celú noc popíjal! Ten to potvrdí! Aj zabudnutú protézu potvrdí!

Márne vyšetrovateľ namietal, že to bol svedok veľmi pochybný a že niekoľko rokov sedel s Mlynarovičom v base. Bol to svedok a tvrdil si svoje.

Vrcholom bolo, že Gizela Mlynaroviča pri policajnom overovaní medzi nastúpenými mužmi nespoznala. Ako by aj mohla. V noci, šoku, bolesti... ani nemohla zazrieť, kto to je, nieto si ho ešte zapamätať. Bola rada, že sa jej podarilo zutekať.

V prípade brutálnej vraždy priateľky Anny sa však Mlynarovičovi nepodarilo vystupovať tak suverénne. Až do samého konca trval na svojej výpovedi: Keď sestra odišla, trochu sa s Ankou poláskali a pobral sa aj on. Ešte mu kývala z okna a pýtala sa, či má peniaze. Tak sa vrátil a vzal si od nej stopäťdesiat korún. Kto k nej prišiel potom, nemá potuchy. Dôkazov však bolo priveľa, odtlačky prstov na vražednej zbrani predovšetkým.

Mestský súd v Bratislave po takmer dvojročnom vyšetrovaní, výsluchoch, konfrontáciách a expertízach 9. mája 1994 uznal Štefana Mlynaroviča vinným z vraždy Anny Mikuličovej, ohavnej vraždy maloletej Sone Matíkovej a trestného činu obmedzovania osobnej slobody Gizely Z. Obžalovaného odsúdil na výnimočný trest – doživotné odňatie slobody.

Mlynarovičov obhajca sa odvolal proti výroku. Neuvádzal poľahčujúce okolnosti, ale razantne vyvracal dôkazy, ktoré súd použil najmä v prípade rekonštrukcie a záverov vraždy jedenásťročnej Sone a napadnutia Gizely Z. Ak sa Mlynarovič pri výsluchoch a súdnom pojednávaní bránil suverénne a tvr-

do, obhajoba bola – istotne aj pod vplyvom aktéra – trúfalá, hoci kreatívna, to jej treba uznať. Vymýšľala si neuveriteľne. A spochybnila všetko, čo sa nedalo priklincovať.

Najvyšší súd SR pod vplyvom odvolania vrátil prípad Mestskému súdu v Bratislave na nové prerokovanie.

Na opätovnom hlavnom pojednávaní nového trestného senátu Mestského súdu 11. septembra 1995 sa rozhodovalo už len o jednej vine Štefana Mlynaroviča – o brutálnej vražde Anny Mikuličovej. Po opakovanom zvážení všetkých dôkazov získaných vyšetrovateľmi a po nových vyjadreniach kriminalistických expertov a súdnych znalcov uznal súd vraždu za dokázanú. Vraždu mladej Soničky obžalovanému nedokázali. Obhajoba bola nadmieru šikovná. Nočný útok na Gizelu Z. mu nedokázali. Obeť ho nespoznala, svedok tvrdošijne opakoval, že Mlynarovič si zabudol uňho protézu. A kombinačky nenašli ani na mieste činu, ani u obžalovaného.

S prihliadnutím na trestnú minulosť delikventa, najmä na rozsudok Krajského súdu, ktorý obžalovaného už v roku 1976 odsúdil za vraždu na 25 rokov, vyniesol súd rovnaký verdikt ako iný senát pred niekoľkými mesiacmi: doživotie.

Mlynarovič sa znova odvolal. Nemohol nič stratiť.

Dňa 5. októbra 1995 Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie obžalovaného zamietol a v plnom rozsahu sa stotožnil s verdiktom Mestského súdu.

Nič sa nezmenilo. Aj keď len za jednu vraždu, ale doživotie dostal. Keby mu aj boli dokázali obe vraždy, dvakrát doživotie by mu dať nemohli.

Len človeka akosi máta, že prípad je stále neukončený. Akoby večne a sarkasticky zízal do tváre Justície. A čo? Tá to aj tak nevidí. Od rímskych čias má oči zaviazané.

Tak sa mi pri tomto prípade po celý čas zdalo, že vražda malej Sone nebola vlastne nikým, nikdy a nijako potrestaná. O to väčšiu bolesť musia cítiť rodičia. Nech by už žili akýmkoľvek životom.

Akoby vraha ani nebolo. Dokonca akoby nebolo vraždy. Len Soničky už niet.

Z pripravovanej knihy ZLOČIN PO SLOVENSKY (Neskutočné príbehy III)